

Παναγιού Καρακώστα δὲν συνεμορφώθη καὶ ἀφῆκε τὴν χοῖράν της νὰ σκάπη μετὰ τὸ ἥμαρτος της τὸν δρόμον. Διερχόμενος λοιπὸν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ σκότος, ἔπεσα εἰς τὰς λάσπας καὶ ἐλέρωσα τὴν στολὴν μου καὶ πρὸ παντὸς τὰ σήματα τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ βαθμοῦ μου, ἴσως δὲ καὶ τὸ στέμμα τοῦ πηληκίου. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐν βρασμῶ ψυχικῆς ὁρμῆς εὐρισκόμενος, κατήγγειλα τὴν πρᾶξιν εἰς τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε δριμυτάτας παρατηρήσεις.

« Ἄλλο τι ἔχεις νὰ προσθέσης, καὶ γράμματα γνωρίζεις;
« Οὐδὲν καὶ γράμματα γνωρίζω. »

* *

Ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ ἀνάκρισις τοῦ κατηγορουμένου Μήτρου Τσερλιάγκου ἢ Τσαλαπάτα γενομένη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Στανοχωρίου καὶ τῶν περιχώρων ἐξοχωτάτου κ. Μήτρου Τσερλιάγκου ἢ Τσαλαπάτα ὑπενωμοτάρχου τῆς Χωροφυλακῆς.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

— « ... » Ἔτσι ποῦ λές, Γιαννάκη, παιδί μου. Εὐχὴ καὶ κατάρα σου δίνω: Κάλιο νὰ σοῦ κοπῆ τὸ χεῖρ, παρὰ νὰ βάλῃς ποτὲ σου τσιγάρο στὸ στόμα. Νὰ φεύγῃς τὸ κάπνισμα, ὅπως ὁ διάολος τὸ λιθάνι. Γιατί, παιδί μου, ὁ καπνὸς εἶνε τρομερὸ πρᾶγμα. Δηλητηριάζει τὸν ὄργανισμό, καταστρέφει τοὺς πνεύμονας, τοὺς βρόγχους, τὸν φάρυγγα, τὸ στομάχι, τὰ νεῦρα, τὰ μάτια, τὰ δόντια. Τὸν κάνει ἀρτηριοσκληρωτικὸ καὶ καρδιακό. Τοῦ θολώνει τὸ πνεῦμα, τοῦ σβύνει τὸ μνημονικό, τοῦ σκοτώνει, μαζὶ μετὰ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν. Τὸν πνίγει στὸν βῆχα, τὸν κάνει νὰ βρωμᾶ, νὰ φτύνη ὀλοένα, νὰ γίνεταί σίγαμα καὶ ἀηδία. Ἦ ἀκούς, παιδί μου; Ἦ ἀκούω, νὰ λές.

Καὶ πράγματι ὁ Γιαννάκης ὁ καυμένος ἤκουε μετὰ βαθεῖαν προσοχὴν καὶ κατάνυξιν. Καὶ ὁ θαυμάσιος πατέρας ἐξηκολούθησε :

— «... Ἔτσι ποῦ λές, αὐτὸ τὸ φαρμακερὸ χόρτο,

παιδί μου. Φτάνει νὰ σοῦ πῶ, πῶς τὸ πήραμε ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Ἀφήνω ποῦ εἶνε κ' ἓνα μεγάλο ἔξοδο. Μὰ θὰ μοῦ πῆς: πῶς λοιπὸν τὸ καπνίζουν οἱ ἄνθρωποι; Αἶ, παιδί μου, ὁ ἄνθρωπος κατανατᾶ τὸ χειρότερο κτήνος, ὅσάν τὸν κυριεύσῃ ἓνα πάθος. Ὅλα τὰ ζῶα ἀποφεύγουν ἐξ ἐνστικτοῦ τὰ δηλητηριώδη φυτά. Καὶ μοναχὰ ὁ ἄνθρωπος πάει σάν στραβός, τὸ ἀκριβοπληρώνει, τὸ καταπίνει καὶ μαζί μ' αὐτὰ καταπίνει τὴν καταστροφή καὶ τὸν θάνατο. Κατάλαβες, παιδί μου Γιαννάκη; ...»

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ καλλίτερα, ἔτσι χειροπιαστά, ἔβγαλε τὴν ἀσημένια τσιγαροθήκη, τὸ ἐπίχρσο κουτί μὲ τὰ σπίρτα καὶ τὴν κεχριμπαρένια πίδα του, ἄναψε ἓνα τεράστιο τσιγάρο, ἐτράθηξε τῆς πρῶτες ῥουφιξιές, ἐβρυχήθη βήξας θηριωδῶς, κ' ἐξηκολούθησε δριμύτερος τὸν φιλιππικόν του:

— «... Ἔτσι, ποῦ λές, Γιαννάκη παιδί μου. Τ' ἄκουσες; Τ' ἄκουσα νὰ λές...»

Καὶ πράγματι. Ὁ Γιαννάκης ὁ καϋμένος ἤκουεν, ἔβλεπε καὶ ἐθαύμαζε μὲ βαθεῖαν προσοχὴν καὶ κατάνυξιν!.....

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Μὴ με φεύγῃς, μὴ σε σκιάζοντ,
κόρη, τᾶσπρα τὰ μαλλιά μου,
μὴ θαροῦς πῶς δὲν ταιριάζοντ
μὲ τὰ κοῖνα γερατεῖά μου
τὰ ὀλόθερμα σου νεῖατα
καὶ μοῦ δείχνεις ἴπερηγάμεια...
Κύτταξε καὶ στὰ στεφάνια
πῶς ταιριάζοντε πλεγμένα
ῥόδα κόκκινα, δροσάτα,
μὲς' σὲ κοῖνα χιονισμένα.

ΑΡΧΑΙΟΝ

Μὴ με φύγῃς ὀρώσα
τὴν πολιὰν ἔθειραν'
μηδ', ὅτι σος πάρεστιν
ἀκμαῖον ἄνθος ὤρας,
τὰμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὅρα κὰν στεφάναισι
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κοῖνα πλακέντα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ